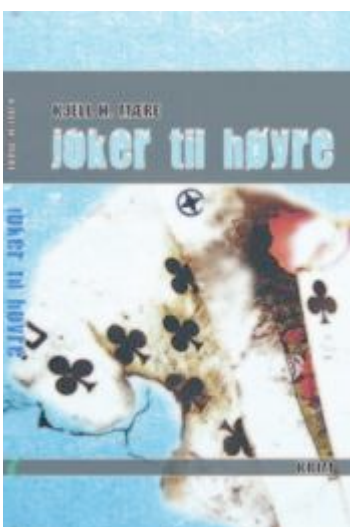

ikke. Bård Torgersen klarer dog å skildre nitritheten og den eksistensielle ensomheten poetisk.

ELIN LINDBERG

Holder koken

Kjell H. Mære

«Joker til høyre»

Commentum Forlag

Kjell H. Mære er ute med sin tredje Valdres-krim siden debuten i 2007. Og det er med glede jeg konstaterer at selv om fjorårets kriminal fra Mære var god, så er årets enda bedre.

Som i de forrige bøkene til Kjell H. Mære, *En til evigheten* og *Fra helvete og ned*, er det lensmann Thor Due som er ute for å løse mysterier. Denne gangen dreier det seg om to forsvunne lokalpolitikere i Vestre Slidre og Etnedal, hvorav den ene, Asgeir Gjelling, blir funnet død. Den andre, Ingemann Jensen, er derimot blitt utsatt for en ganske nervepirrende bortføring til Hviterussland, og det er her; i krysspunktet mellom disse to forsvinningsnumrene, at det virkelige spenningsmomentet i boken ligger. For på sedvanlig krim-vis har de ikke sånn umiddelbart sett noe med hverandre å

KRIM: Kjell H. Mære har skapt en krimhelt som selv er et lite mysterium.

FOTO: JANNE GRETE ASPEN

gjøre, men her skal det i løpet av boken vise seg å bli en mer intrikat kobling enn antatt. Veien dit er imidlertid lang. Lang, spennende og riktig godt skrevet frem.

Kjell H. Mære trikser mye med spenningskurven i denne romanen – her er det ikke én stigende kurve som får sitt klimaks mot slutten, men heller en jevn bølge av spenning som bygges opp og utløses på ulike punkter. Særlig er historien til Ingemann Jensen veldig fascinerende, både fordi den har en viss originalitet og fordi den har mange ulike store og små punkter der spenningen får utløp. Slik greier forfatteren å holde på leseren, selv om han ikke bestandig tyr til de mest dramatiske grepene, noe som kanskje er like greit. Altfor mye stor dramatik i kriminalromaner kan virke litt påtatt, synes jeg.

Der fjorårets roman var svært detaljert og på grunn av dette mistet en del spenning, synes jeg forfatteren har greid å få til en bedre balanse denne gangen. Han har til en viss grad tatt med seg fokuset på detaljer, men det er en sterkere driv over sakene nå, og temperaturen er slik jeg gjerne vil den skal være i en krim. Men samtidig er ikke poengene billige, vendepunktene ikke for brå, og jeg får heller ikke følelsen av å ha lest historien før, hvilket ofte kan være tilfelle når man har lest noen krimromaner.

Jeg setter også pris på at etterforsker Thor Dues privatliv er tonet ned – det er altfor mange krimhelter som sliter med ekteskap og foreldrerolle i moderne kriminaler. Jeg liker at etterforskeren skal løse et mysterium, men samtidig være litt av et mysterium selv. Og selv om Thor Due ikke akkurat er like eksentrisk og hemmelighetsfull som Hercule Poirot, så blir han heller ikke utlevert like mye som etterforskerne til for eksempel Unni Lindell og Karin Fossum.

Mære skriver sine kriminalromaner fra et ganske realistisk miljø, med karakterer som altså er lokalpolitikere, for eksempel, og en del samfunns- og mellommenneskelig problematikk som kan være aktuell, men allikevel er nok underholdningsfaktoren større enn samfunnskritikken og alvoret i bøkene hans. Det kan være kjekt å vite for den som er fersk Mære-leser. Underholdningsfaktoren er til gjengjeld absolutt verdt noen timer med lesing, og til slutt vil jeg bare si: Ikke et vondt ord om små forlag, men nå synes jeg Kjell H. Mære virkelig snart fortjener et stort forlag i ryggen, et som kan legge litt trykk bak markedsføringen og gjøre ham mer tilgjengelig for flere. For det fortjener han og bøkene hans – det har han bevist ettertrykkelig.

INGER MARIE HJØLSTADMYR